

Det må være

Danmarks smukkeste glasfiberbåd

»Spækhuggerens klassiske linjer har altid fascineret mig, men dens glasfiber-opbygning finder jeg både syntetisk og steril,« siger Tom Jelsing fra Struer. »Derfor var der kun én løsning: Jeg købte en »nøgen« Spækhugger og beklædte den med ædle træ-sorter, så den fik sjæl som en træbåd.«

Af Bent Attrup og Jens Morten (foto)

■ Tom Jelsing, ingeniør i Struer, er en mand, der sees mange steder, betegner en glasfiberbåd som en flydende septiktank. Alligevel måtte han tage en bid af det sure æble, da han skulle skaffe sig erstatning for sin lille Berg-spækhugger, som familien var vokset fra.

Men han tog kun en bid, for han nåede med at købe et færdigt Spækhugger-skrog, som han lod forsynes med trædek og overbygning og naturligvis træ i apteringen. Resultatet overgik hans vildeste forventninger.

Men der var gået mange overvejelser forud.

Ikke råd til træbåd

»Mit første problem var, at mit nye skib skulle være af træ. Derudover, at det skulle være en spækhugger,« fortæller Tom Jelsing.

»Dem er der ikke for mange af. Det skulle også kunne købes for penge, hvilket yderligere begrænsede udvalget. Jeg rejste land og rige rundt og kikkede på både. Men ingen passede mig. En overgang overvejede jeg at lade bygge en helt ny i træ, men det krævede ikke lang tids samrådning med min læscheck, før jeg droppede den plan.«

Tom Jelsing var sidste sommer i Ålborg med sin Berg og diskuterede sit problem med bådebygger Niels Mathiesen. De fandt ikke ud af noget, dengang. Men da ingeniøren kørte fast gik han til bådebyggeren igen.

De blev enige om, at Mathiesens skulle lave teakdek og overbygning på et Spækhugger-skrog, mens Jelsing selv skulle

klare apteringen. Resultatet blev ualmindelig vellykket.

Al respekt for Spækhuggeren, men den gule fiberoverbygning kan skønhedsmessigt langtfra stå mål med det hvidskurede teakdek med sorte rådder, og det blanklakerede mahogni skaber en levende kontrast, som glasfiberens slet ikke kan være med til.

Et helt andet skib

En enkelt detalje kan ræves. Man fik i tilfældet fenderløse, der ikke blot er pyn, skønt den smukt understreger linjerne i skrogets profil, men samtidig tjener til at dække skræbulerne over mastgasten, der var nødvendigt for at have noget at lægge deksbæklærerne på. Umiddelbart vil man nok tro, at der sker en

stor vægforøgelse af skibet med al det træ. Men det er ikke tilfældet. Bådebygger Niels Mathiesen, der har udstyret mange glasfiberbåde med teakdek, siger at denne Spækhugger kun vejer ca. 80 kg mere end standard-versionen.

Prismæssigt kan »Anja«, som vidunderet hedder, da heller ikke konkurrere med standardversionen. Medmindre man ikke regner sig igen arbejdstid til noget. Det gjorde Tom Jelsing ikke, og så gik regnskabet op.

Skrog med kød og rigning kostede omkring 50.000 kr., bådebyggerens pris for sit arbejde var 75.000 kr., og hertil kom materialer til apteringen, eller i alt ca. 130.000 kr. Det er kun lidt dyrere end Spækhuggeren i familieversionen.

Men det er et helt andet skib.

▲ Så smuk tager Spækhuggeren sig ud, efter at en professionel bådebygger har lagt dek og sat overbygning på. Kontrasten mellem det mørke mahogni og det noget lysere teak fremhæver bådens skønne klassiske linjer.

◀ Det er ikke kun på afstand, at teakdekkellet ser smukt ud, også tæt på kan man se, at det virkelig er kælet for arbejdet.

Men det er ikke kun bådebyggeren, der har gjort et smukt stykke arbejde. På det store billede længst til venstre sidder familien Jelsing i kabinen, som Tom Jelsing selv har apteret. Ingen tror vel, at det er en glasfiberbåd!